

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: Gž 6/2023-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Đura Sesse predsjednika vijeća, mr. sc. Dražena Jakovine člana vijeća i suca izvjestitelja i Ljiljane Hrastinski Jurčec članice vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Republike Hrvatske, OIB 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, protiv tuženika Sindikata državnih i lokalnih službenika i namještenika Republike Hrvatske iz Zagreba, OIB 85709856921, kojeg zastupaju punomoćnice I. B. i M. D. B., diplomirane pravnice iz Sindikata državnih i lokalnih službenika i namještenika Republike Hrvatske, radi zabrane štrajka, odlučujući o žalbi tužiteljice protiv presude Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj P-10/2023-8 od 5. lipnja 2023., u sjednici održanoj 19. lipnja 2023.,

p r e s u d i o j e:

Odbija se žalba tužiteljice i potvrđuje se presuda Županijskog suda u Zagrebu poslovni broj P-10/2023-8 od 5. lipnja 2023.

Obrazloženje

1. Presudom suda prvoga stupnja odbijen je tužbeni zahtjev upravljen na utvrđenje nezakonitosti štrajka kojeg je organizirao i najavio tuženik Sindikat državnih i lokalnih službenika i namještenika Republike Hrvatske (dalje u tekstu: SDLSN) s početkom 5. lipnja 2023. za 07,00 sati do ispunjenja zahtjeva koje je tuženik postavio tužiteljici u postupku mirenja.
2. Protiv prvostupanjske presude žalbu je podnijela tužiteljica zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. i čl. 354. st. 2. toč. 11. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19 i 80/22 - dalje: ZPP) uz prijedlog za preinačenjem presude i prihvaćanjem tužbenog zahtjeva.
3. U odgovoru na žalbu tuženik se istoj protivi i predlaže ju odbiti kao neosnovanu i potvrditi presudu suda prvoga stupnja.
4. Žalba tužitelja nije osnovana.

5. Predmet spora u ovoj pravnoj stvari jest sudska zabrana štrajka zbog toga što prema shvaćanju tužiteljice tuženik nije ovlašten organizirati i poduzeti štrajk i zbog toga jer se ne radi o vrsti sporova u vezi kojih je štrajk dopušten, odnosno zbog toga jer ciljevi štrajka nisu dopušteni.

6. Pri odlučivanju u ovoj pravnoj stvari sud prvoga stupnja prije svega polazi od nespornih činjenica o tome da je tuženik pokrenuo postupak mirenja u smislu odredbe članka 206. st. 1. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 93/14, 127/17, 98/19 i 151/22 - dalje: ZR) te da mirenje nije uspjelo kao i da je nakon neuspjelog mirenja tuženik dopisom od 29. svibnja 2023. najavio štrajk s početkom 5. lipnja 2023. u 7,00 sati. Na temelju tih činjenica sud prvoga stupnja jasno i precizno definira sporna pravna pitanja koja se odnose na ovlaštenje tuženika na organiziranje štrajka s obzirom na reprezentativnost i na dopuštenost štrajka s obzirom na vrstu spora i njegove ciljeve.

6.1. U odnosu na prvo sporno pitanje – ovlaštenje tuženika na organiziranje štrajka sud prvoga stupnja iznosi pravno shvaćanje o tome da je tuženik ovlašten organizirati štrajk. Takvo pravno shvaćanje temelji na analizi pravnih normi ZR-a koje uređuju institut prava na štrajk, na odredbama Ustava Republike Hrvatske („Narodne novine“ br. 56/90, 135/97, 113/00, 76/10 i 5/14 - dalje: Ustav), odredbama Zakona o državnim službenicima i namještenicima („Narodne novine“ br. 92/05, 140/05, 142/06, 77/07, 107/07, 27/08, 34/11, 49/11, 150/11, 34/12, 49/12, 38/13, 37/13, 1/15, 138/15, 102/15, 61/17, 70/19, 98/19 i 141/22 - dalje: ZDS) uz povezivanje normi navedenih propisa i s odredbama Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike („Narodne novine“ br. 56/22, 127/22 i 58/23 - dalje: KU). U tom smislu sud prvoga stupnja prije svega zaključuje da se ne bi radilo o štrajku iz čl. 205. st. 2. ZR-a jer da se ne radi o štrajku zbog spora o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora, već da se radi o štrajku organiziranom u svrhu zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa iz čl. 205. st. 1. ZR-a. To iz razloga što je, kako zaključuje sud prvoga stupnja, razlog štrajku nezadovoljstvo državnih službenika i namještenika u tijelima sudbene vlasti i državnom odvjetništvu visinom plaća i zahtjev za njihovim povišenjem. Pritom sud prvoga stupnja ocjenjuje i ispituje razloge štrajka dovodeći ih u pravno relevantnu vezu s pojmom zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa te zaključuje da su takvi razlozi usmjereni upravo na zaštitu i promicanje takvih interesa. To iz razloga što je, prema shvaćanju suda prvoga stupnja, pravo na isplatu plaće za obavljeni rad osnovno i možda najvažnije pravo radnika iz radnog odnosa koje je ustanovljeno čl. 55. Ustava i odredbama čl. 7. st. 1. i čl. 90. ZR-a, a za državne službenike i posebno propisano u čl. 10. st. 1. ZDS-a. Pritom, navodi i temeljno pravo iz čl. 55. st. 1. Ustava koje jamči svakom zaposleniku pravo na zaradu kojom može osigurati sebi i obitelji slobodan i dostojanstven život. Nadalje, polazeći od zaključka da se radi o štrajku organiziranom u svrhu zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa iz čl. 205. st. 1. ZR-a zauzima pravno shvaćanje o tome da za sindikat koji organizira štrajk u te svrhe ne mora biti utvrđena reprezentativnost jer da je ista potrebna samo ako se radi o štrajku iz čl. 205. st. 2. ZR-a (štrajku zbog spora o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora). Nadalje, sud prvoga stupnja ovakvo shvaćanje dovodi u pravno relevantnu vezu s odredbom čl. 97. st. 2. KU-a kojom je određeno da u slučaju neisplate plaće, dijela plaće ili naknade plaće te u cilju zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa svojih članova svaki sindikat koji djeluje u državnim

službama ima pravo pozvati na štrajk i provesti ga pod uvjetima i na način propisan općim propisom o radu te zaključuje da i takvim povezivanjem određaba propisa i KU-a jasno proizlazi da štrajk organiziran s ciljem zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa može organizirati svaki sindikat, a ne samo reprezentativni.

6.1.1. U žalbenom postupku i s obzirom na žalbene razloge pogrešne primjene materijalnog prava sporno je i nadalje, između ostaloga, ima li tuženik ovlaštenje na organiziranje štrajka kao sindikat koji nije reprezentativan. Prije svega valja istaknuti da je pravo na štrajk jedno od gospodarskih i socijalnih prava ustanovljeno Ustavom (čl. 60. st. 1. Ustava) koje se može ograničiti samo u oružanim snagama, redarstvu i državnoj upravi i javnim službama (čl. 60. st. 2. Ustava). Zakonodavac je takvo ustavno ovlaštenje prenio u ZR propisavši u čl. 220. da se štrajk u Oružanim snagama, policiji, državnoj upravi i javnim službama uređuje posebnim zakonom pri čemu ga je posebno regulirao i uredio kod oružanih snaga i policije. Dakle, pravilno je shvaćanje suda prvoga stupnja da se na ovaj spor primjenjuju odredbe ZR-a.

6.1.2. ZR institut štrajka uređuje u Glavi IV., odjeljku 7. regulirajući ga u šesnaest odredbi koju su materijalnopravne i dijelom procesnopravne naravi. Iznad odredbe čl. 205. stoji naziv materije koja se tom odredbom normira i to „štrajk i štrajk solidarnosti“. Dakle, već iz dikcije naziva bi proizlazilo da zakonodavac poznaje štrajk kao zasebnu kategoriju i štrajk solidarnosti kao zasebnu kategoriju, odnosno vrši distinkciju između dvije vrste štrajka. U odredbi čl. 205. detaljnije uređuje ove dvije vrste. Tako prvenstveno propisuje da sindikati imaju pravo pozvati na štrajk i provesti ga u svrhu zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih prava svojih članova te zbog neisplate plaće, dijela plaće, odnosno naknade plaće, ako nisu isplaćene do dana dospijeca (čl. 205. st. 1. ZR-a). Iz ove i ovako stipulirane odredbe proizlazi da je pravo na štrajk dopušteno iz dva razloga, zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih prava i neisplate plaće, dijela plaće, odnosno naknade plaće koji nisu isplaćeni do dana dospijeca. Dakle, ovom su odredbom kao generalnom ustanovljeni i regulirani razlozi za štrajk iz samog naziva iznad ove odredbe. Odredbom čl. 205. st. 2. ZR-a uređena je materija štrajka zbog spora o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora uz dodatni uvjet reprezentativnosti. Promatrano nomotehnički, ali i supstancijalno ovu je materiju zakonodavac posebno izdvojio iz opće odredbe o zaštiti i promicanju gospodarskih i socijalnih prava kao dopuštenim razlogom štrajka dajući joj, kao razlogu štrajka, dodatan uvjet reprezentativnosti sindikata. Pritom, zakonodavac nije dao pojmovno određenje termina „zaštita i promicanje gospodarskih i socijalnih prava“ pa ga valja tumačiti u njegovom širem smislu, odnosno u smislu svih onih gospodarskih i socijalnih prava koja se štite Ustavom. To posebice imajući u vidu i narav prava koja se štite i koja sežu u područje izuzetno osjetljivih ljudskih prava kao što je pravo svakog zaposlenog na zaradu kojom može osigurati sebi i obitelji slobodan i dostojanstven život (čl. 55. st. 1. Ustava, koju odredbu navodi i sud prvoga stupnja). S tim u svezi valja i ukazati na odredbu čl. 59. Ustava prema kojoj radi zaštite svojih gospodarskih i socijalnih interesa svi zaposleni imaju pravo osnivati sindikate i slobodno u njih stupati i istupati. I tom je odredbom Ustava naglašen značaj i širina pojmovnog određenja „zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih prava“. K tome valja dodati da i sam KU, kao što to navodi sud prvoga stupnja, a kojeg je potpisnica tužiteljica naglašava mogućnost svakog sindikata na pozivanje i provođenje štrajka u svrhu upravo i zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa. Konačno valja još i istaknuti slijedeće.

Određena pravna norma mora se tumačiti prema njezinom cilju i svrsi. Upravo takvim teleološkim tumačenjem valja i odrediti pojam „zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih prava“ kao jednog od razloga dopustivosti štrajka. U takvom tumačenju valja zaključiti da je razlog iz čl. 205. st. 2. samo jedan od razloga u grupi razloga određenoj pojmom „zaštita i promicanje gospodarskih i socijalnih prava“ koji je kao takav posebno izdvojen i posebno normiran.

6.1.3. Žaliteljici s obzirom na izneseno u prethodnoj točki obrazloženja valja odgovoriti slijedeće. Osnovni žalbeni navod glede pogrešne primjene materijalnog prava oko pitanja ovlaštenja tuženika na organiziranje štrajka ogleda se u tvrdnji žaliteljice koja se u bitnome svodi na poistovjećivanje „štrajka u svrhu zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih interesa i štrajka „zbog spora o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora“. U prilog takvom shvaćanju žaliteljica povezuje odredbe čl. 205. ZR-a s odredbama čl. 206. i 209. ZR-a. Tako ističe da je odredbom čl. 206. ZR propisan obvezatan postupak mirenja u slučaju svakog spora koji može dovesti do štrajka što je posve točno. Isto je tako točno da niti jedan štrajk ne može početi prije okončanja postupka mirenja (čl. 205. st. 4. ZR-a) kao što to navodi žaliteljica. Nadalje, žaliteljica polazi od odredbe čl. 209. ZR-a prema kojem stranke mogu okončati postupak mirenjem (čl. 209. st. 1. ZR-a) koji u slučaju spora o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora ima pravnu snagu i učinke kolektivnog ugovora, pa zaključuje da i povezivanje ovih odredaba upućuje na zaključak o istom razlogu za štrajk koji se ogleda u sporu o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora. Takvo pravno shvaćanje ne može se prihvatiti. Naime, postupak mirenja jedna je od pretpostavki dopustivosti štrajka ako stranke nisu dogovorile neki drugi način mirnog rješenja spora. To je opća pretpostavka za „štrajk“ bez ispunjenja koje bi isti bio nedopušten. Takav postupak može i ne mora biti okončan sporazumom. Čl. 209. st. 2. ZR-a propisano je da sporazum postignut u slučaju spora o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora ima pravnu snagu i učinke kolektivnog ugovora. Dakle, propisana je pravna posljedica, odnosno pravni učinak sporazuma u točno određenoj i konkretnoj situaciji. Međutim, to što je takva pravna situacija posebno regulirana upravo upućuje na suprotan zaključak od onoga koji iznosi žaliteljica. Naime, upućuje na zaključak da je upravo spor o sklapanju, izmjeni ili obnovi kolektivnog ugovora posebno reguliran u smislu razloga za štrajk kao što je to učinjeno u čl. 205. st. 2. ZR-a čime je izdvojen, kao što je već navedeno u točki 7.1. obrazloženja iz ukupnosti razloga koji se odnose na štrajk zbog „zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih prava“ kao općeg i šireg razloga za štrajk u njegovom pojmovnom određenju. To što se sporazumu postignutom u sporu oko kolektivnog ugovora daje pravnu snagu i učinke kolektivnog ugovora je samo po sebi jasno ali ne znači i ne isključuje mogućnost postizanja sporazuma u drugim područjima iz razloga prava na štrajk zbog „zaštite i promicanja gospodarskih i socijalnih prava“ koji bi imali drugačije pravne učinke. Stoga se ovakvo tumačenje žaliteljice kao niti ostali žalbeni navodi u vezi s ovlaštenjem tuženika ne mogu prihvatiti.

6.2. U odnosu na drugo sporno pitanje - vrsti sporova u vezi kojih je štrajk dopušten, nedopustivost štrajka s obzirom na ciljeve sud prvoga stupnja iznosi pravno shvaćanje prema kojem je i s obzirom na vrstu sporova u kojima je štrajk dopušten i njegove ciljeve isti zakonit i dopušten. Ovo pitanje sud prvoga stupnja prvenstveno razmatra s gledišta mogućeg ograničenja prava na štrajk zaključujući prvenstveno da svako ograničenje ustavnog prava na štrajk mora biti jasno propisano te da se isto ne može

ograničavati posredno i kroz parcijalno tumačenje propisa svrha kojih nije reguliranje materije štrajka. U odnosu na tvrdnju tužiteljice da bi takav štrajk bio ograničen time što su plaća državnih službenika i namještenika i pripadajući koeficijenti uređeni zakonom i uredbom sud prvoga stupnja vrši distinkciju između zasnivanja službeničkog odnosa i općeg radnopravnog odnosa s obzirom na način zasnivanja radnog odnosa i način određivanja plaće, ali zaključuje da oba takva odnosa zaposlenja imaju bitnu sličnost koja se ogleda u pravu na isplatu plaće kao temeljnog prava radnika i državnih službenika i namještenika. Nadalje zaključuje da okolnost što je plaća državnih službenika i namještenika regulirana zakonom i uredbom ne znači nemogućnost štrajka radi povišenja plaće nastojeći na taj način i takvom akcijom prisiliti izvršnu i zakonodavnu vlast na izmjenu tih propisa. Suprotno shvaćanje tužiteljice smatra pogrešnim dodajući da bi takvim shvaćanjem tužiteljica bila u povoljnijem položaju od ostalih poslodavaca jer da ne bi bila izložena riziku da u slučaju nezadovoljstva državnih službenika i namještenika zbog visine plaće bude organiziran štrajk. Stoga zaključuje da je i u odnosu na ovo pitanje štrajk dopušten i zakonit.

6.2.1. U žalbenom postupku i s obzirom na žalbene razloge pogrešne primjene materijalnog prava sporno je i nadalje je li štrajk dopušten s obzirom na vrstu spora i ciljeve štrajka. Tako u točki 12. obrazloženja žalbe žaliteljica u bitnome naglašava da je jedini način na koji bi se u državnoj službi moglo utjecati na plaće državnih službenika i namještenika kolektivno pregovaranje i sklapanje kolektivnog ugovora, a u kojem pregovaranju tuženik nije sudjelovao zbog izostanka svojstva reprezentativnosti. Pritom ukazuje da bi se izneseno pravno shvaćanje suda prvoga stupnja iz točke 24. obrazloženja protivilo ustavnoj ovlasti Hrvatskog Sabora na donošenje zakona i uredbi. Konačno, žaliteljica smatra da povišenje plaće povećanjem koeficijenata ne može biti zakonit razlog za štrajk jer da su koeficijenti složenosti poslova za državne službenike i namještenike uređeni kogentnim normama dok da za povećanje osnovice tuženik nema reprezentativnost.

6.2.2. U odnosu na ove žalbene navode žaliteljici valja odgovoriti slijedeće. ZDS u dijelu 2. pod nazivom „prava i dužnosti državnih službenika“, I. Poglavlju pod nazivom „temeljna prava“ u čl. 10. st. 1. propisuje pravo državnih službenika na plaću za svoj rad. U čl. 10. st. 3. propisuje da se plaće i druga materijalna prava državnih službenika uređuju posebnim zakonom, dok se kolektivnim ugovorom mogu urediti materijalna i druga prava državnih službenika (čl. 10. st. 4. ZDS-a). Isto vrijedi i za namještenike (čl. 138. st. 1. ZDS-a). U prijelaznim i završnim odredbama ZDS-a propisano je da raniji Zakon o državnim službenicima i namještenicima („Narodne novine“ br. 27/01) i na temelju njega doneseni provedbeni propisi prestaje važiti osim u dijelu, između ostaloga, odredaba kojima su uređene njihove plaće (čl. 144. st. 1. toč. a. i b. ZDS-a). Isto je tako propisano (čl. 144. st. 2. i čl. 144. st. 2. toč. a. ZDS-a) da do dana stupanja na snagu posebnog zakona kojim će se urediti plaće i druga materijalna prava državnih službenika i uredbi kojima će se urediti klasifikacija radnih mjesta i plaće namještenika ostaju na snazi odredbe čl. 108 – 112. Zakona o državnim službenicima i namještenicima i provedbeni propisi i to, između ostaloga, Uredba o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u državnoj službi („Narodne novine“ br. 37/01, 38/01, 71/01, 89/01, 112/01, 7/02, 17/03, 197/03, 21/04 i 25/04). Dakle, prema važećoj zakonodavnoj regulativi u odnosu na plaće državnih službenika i namještenika primjenjuju se odredbe čl. 108 – 112. Zakona o državnim službenicima i

namještenicima („Narodne novine“ br. 27/01, dalje: ZDS/01) koji u dijelu regulacije materije plaće službenika i namještenika propisuje da plaću službenika i namještenika čini umnožak koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta na koje je službenik, odnosno namještenik raspoređen i osnovice za izračun plaće, uvećan za 0,5% za svaku navršenu godinu radnog staža (čl. 108. st. 1. toga zakona). Čl. 108. st. 2. ZDS/01 propisano je da se osnovica za izračun plaće utvrđuje kolektivnim ugovorom. Čl. 109. st. 1. propisano je da vrijednost koeficijenta složenosti poslova radnog mjesta utvrđuje Vlada uredbom. Još je i propisan postupak prethodnog mišljenja (čl. 109. st. 2. i 3. ZDS/01) i rasponi koeficijenata za određenu vrstu radnog mjesta (čl. 109. st. 4. ZDS/01). Pritom valja naglasiti da je Uredba o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u državnoj službi koja se prema čl. 144. st. 2 toč. a. ZDS-a primjenjuje mijenjana više puta, između ostaloga, i u pogledu koeficijenata složenosti radnog mjesta („Narodne novine“ br. 66/05, 92/05, 131/05, 140/05, 81/06, 11/07, 47/07, 109/07, 58/08, 32/09, 140/09, 21/10, 38/10, 77/10, 113/10, 22/11, 142/11, 31/12, 49/12, 60/12, 65/12, 78/12, 82/12, 100/12, 124/12, 140/12, 16/13, 25/13, 52/13, 96/13, 126/13, 2/14, 94/14, 140/14, 151/14, 76/15, 100/15, 71/18, 15/19, 73/19, 63/21, 13/22, 139/2 i 26/23). Dakle, visina plaće državnih službenika i namještenika određena je dijelom kolektivnim ugovorom (glede osnovice za izračun plaće, čl. 35. st. 5. Kolektivnog ugovora za državne službenike i namještenike, („Narodne novine“ br. 56/22, 127/22 i 58/23), dijelom Uredbom i dijelom ZDS-om/01. U konkretnom slučaju cilj štrajka jest zahtjev za povišenjem plaće povećanjem koeficijenata koji su pak uređeni Uredbom i ZDS-om/01. U takvoj pravnoj situaciji nije osnovan žalbeni navod o tome da bi se samo i jedino kolektivnim pregovaranjem moglo utjecati na visinu plaće jer je ona tek dijelom (svojom osnovicom) uključena u sustav kolektivnog pregovaranja. Isto tako nije osnovan žalbeni navod o tome da bi se zahtjev za povišenje plaće kroz povećanje koeficijenata protivio ustavnoj ovlasti Hrvatskog Sabora na donošenje zakona i uredbi. Naime, Hrvatski sabor je ovlašten donositi i mijenjati Zakone (čl. 80. st. 1. al. 2. Ustava), a materija koeficijenata je dijelom uređena zakonom. Vlada Republike Hrvatske ovlaštena je na temelju čl. 109. st. 1. ZDS/01 donositi uredbe kojima se utvrđuje vrijednost koeficijenta složenosti poslova radnih mjesta što je već i više puta učinila i to, između ostaloga, i glede vrijednosti koeficijenata. Zbog navedenog nije od utjecaja niti žalbeni navod o kognitivnosti zakonskih odredbi o koeficijentima složenosti radnih mjesta. Valja zaključno naznačiti slijedeće. Tuženik je poduzeo štrajk radi povišenja plaće kroz jedan njezin element za utvrđenje ukupne visine plaće koji se ogleda u povećanju koeficijenata čime bi primjenom takvog povećanja ishodio povišenje plaće. Kako je već zaključeno na to ima pravo bez obzira na nereprezentativnost. Nadalje, a kako je već i navedeno, nije donesen poseban zakon koji bi na bilo koji način i u bilo kojem pogledu ograničio ili na drugačiji način normirao mogućnost štrajka državnih službenika i namještenika. Kada je tome tako, tada je štrajk moguć i dopušten u odnosu na njegov cilj koji se odnosi na povišenje plaće radi ostvarenja temeljnog Ustavom zajamčenog prava na zaradu kojom zaposlenik može sebi i obitelji osigurati slobodan i dostojan život (čl. 55. st. 1. Ustava), a koje pravo u njegovoj činjeničnoj pojavnosti tužiteljica ne osporava niti problematizira. Način na koji će tužiteljica, u ovom slučaju i kao poslodavac, odgovoriti na takav zahtjev doista se nalazi i u normativnoj aktivnosti Vlade Republike Hrvatske i Hrvatskog sabora. Međutim, gore navedeno ustavno pravo u svakom je slučaju ispred i iznad problematike normativne aktivnosti. Osim toga i da je tome tako ukazuje i normativna aktivnost u slučajevima štrajka u dijelom usporedivim javnim službama, a

što tužiteljica posebno ne problematizira. Konačno, kada bi se prihvatila suprotna argumentacija žaliteljice to bi u biti predstavljalo negiranje ustavnog prava na štrajk u situaciji u kojoj ne postoji zakonska odredba koja bi u ovom području na drugačiji način regulirala institut i materiju štrajka. Stoga se ovakvo tumačenje žaliteljice kao niti ostali žalbeni navodi u vezi s vrstom sporova zbog kojih je štrajk dopušten i nedopustivosti štrajka s obzirom na ciljeve ne mogu prihvatiti.

7. Žaliteljica ističe i bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. i 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a. U odnosu na bitnu povredu iz čl. 354. st. 1. ZPP-a ne navodi konkretne razloge niti je dovodi u svezu s nekom od odredbi ZPP-a koja ne bi bila primijenjena ili bi bila nepravilno primijenjena pa taj žalbeni razlog ovaj sud nije razmatrao. Glede žalbenog razloga bitne povrede iz odredbe čl. 354. st. 2. toč. 11. ZPP-a žaliteljica je u pravu jer sud prvoga stupnja u obrazloženju odluke ne govori ništa o zahtjevu tuženika na reguliranje kolektivnog pregovaranja u tijelima sudbene vlasti i državnom odvjetništvu. Stoga i u odnosu na to ovaj sud drugoga stupnja koristi ovlaštenje iz odredbe čl. 373. a st. 1. toč. 1. u vezi sa st. 3. ZPP-a. Žaliteljica tijekom postupka, a što ponavlja i u žalbi, navodi da su kriteriji i postupak utvrđivanja reprezentativnosti sindikata za kolektivno pregovaranje te prava reprezentativnih udruga uređeni Zakonom o reprezentativnosti udruga poslodavca i sindikata („Narodne novine“ br. 93/14 i 26/15 - dalje: ZRep). Prema odredbi čl. 60. st. 1. Ustava radi zaštite svojih gospodarskih i socijalnih interesa svi zaposleni imaju pravo osnivati sindikate i slobodno u njih stupati i iz njih istupati. Šire gledano, ova odredba Ustava podrazumijeva i mogućnost sudjelovanja sindikata u kolektivnom pregovaranju. Doduše to je pitanje regulirano ZRep-om i ovaj sud ne može preuzimati ovlasti Ustavnog suda Republike Hrvatske u tumačenju ustavnosti toga zakona protiv pojedinih odredaba kojega je podnesen prijedlog za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti zakona sa Ustavom. Međutim, tuženik tako stiliziranim zahtjevom ne traži izmjenu toga zakona već traži reguliranje kolektivnog pregovaranja u tijelima sudbene vlasti i državnom odvjetništvu. Dakle, traži samo započinjanje određene normative ili druge pravno moguće aktivnosti za sudjelovanje u takvom pregovaranju što jest legitiman cilj štrajka posebice uvažavajući činjenicu društveno velikog značenja ove djelatnosti. Stoga drugačiji žalbeni navodi nisu od utjecaja.

8. Ne nalazeći postojanje žalbenih razloga iz čl. 365. st. 2. ZPP-a na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti i slijedom navedenoga sud prvoga stupnja pravilno je primijenio materijalno pravo iz čl. 205. i 217. st. 1. ZR-a radi čega je primjenom čl. 368. st. 1. i 373. a st. 1. al. 1. u vezi s čl. 373. a st. 3. ZPP-a valjalo odlučiti kao u izreci.

Zagreb, 19. lipnja 2023.

Predsjednik vijeća:
Đuro Sessa, v.r.